Пам'ятай про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 230. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. · СУБОТА, 5-го ГРУДНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, DECEMBER 5 1981 No. 230. VOL. LXXXVIII.

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ ВІДВІДУЄ АВСТРАЛІЮ

С.Бавнд Брук, Н. к. (УПІ). — У понеділок, 30-го листопада, відлетів до Австралії Блаженніший Митрополит Мстислав. Метою подорожі Владики є спершу очолення 10-го Єпархіяльного Собору Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії, візитація кількох парафій та хіротонія двох дияконів на священиків. Супроводить Владику в цій подорожі студент Семінарії диякон Юрій Галиця.

Владика Мстислав

В неділю, 29-го листопада, священики причету Церкви Пам'ятника–протопресвітер Федот Шпаченко, ректор протопресвітер ФранкоІсточин, о. С. Зенчух та диякон Юрій Галиця відправили після Св. Літургії Молебень за подорожніх, виголошуючи Владиці Митрополитові „многоліття". Численна громада вірних склала Владиці індивідуальні побажання. До цих побажань приєдналися й члени редакції „Українського Православного Слова".

Відпровадили Владику Митрополита до летовища голова Консисторії о. протопресвітер Степан Біляк та ректор о. Ф.Істочин, бажаючи Владиці спокійної подорожі та щасливово повернення.

Округа УНС Пассейку відбула наради

Пассейк, Н. Дж. — У неділю, 22-го листопада, ц.р., Окружний Комітет Відділів УНСоюзу відбув тут в примощеннях Української Централі свої осінні організаційні наради.

Наради відкрив і ними проводив голова Округи Іван Хомко. Завданням організаційних нарад, він сказав, є перевести аналізу досі проведеної організаційної праці та намітити дальші кроки для успішного виконання і завершення організаційної квоти. Він повідомив присутніх, що організаційна квота Округи на 1981 рік становить 40 нових членів, але до кінця жовтня ц. р. зорганізовано тільки 14 членів. І. Хомко звернувся до представників відділів з проханням доложити всіх можливих старань, щоб ця квота була виконана.

З черги Уляна Дячук, головний касир УНСоюзу, у своїм слові ствердила, що братські організації займають унікальне місце поміж різними організ цiями і підприємствами Америки. Братські забезпеченеві установи, а в першу чергу УНСоюз, поєднують дві різні ідеї: фратерналізм та фінансове забезпечення. На кожному кроці слід підкреслювати, що вступаючи в члени УНСоюзу, нашої братської організації, за малу вкладку, набуває особа не лише фінансове забезпечення, але забезпечує собі ще право передплачувати з великою знижкою щоденник „Свободу", англомовний Український Тижневик" і дитячий журнал „Веселку". Це членство дає йому право перебувати на Союзівці за дешеву оплату, також із членською знижкою, а дітям, набувати право старатися про беззворотні стипендії в кожному році студій. УНС постійно виконував братську діяльність і буде її дальше продовжувати, якщо буде рости у членстві. А в цім всі присутні на зборах, а в першій мірі члени управ відділів можуть допомогти.

Дальше У. Дячук подала, що до половини листопада зорганізовано 1,711 нових членів, але за 10 місяців ц.р., втрачено 1,500 активних членів. Фінансовий стан УНСоюзу є дальше добрий. За дев'ять місяців 1981 року, всіх прибутків було на суму 5,756,218 дол., що є на 460,000 дол. більше чим рік раніше в даному часі. Інвестиції принесли 2,287,708 дол. у відсотках що також являється на 378,600 дол. більше. Членських вкладок одержано у висоті 2,260,235 dol., що є на 26,000 дол. більше, ніж за той самий час минулого року. Загальна сума

(Продовження на ст. 4)

ЗСА МОЖУТЬ ВИДАТИ І. ДЕМЯНЮКА ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Клівленд, Огайо. — Газета „Клівленд Плейн Ділер" інформує у виданні з 17-го листопада ц. р., що Департамент справедливости може скоро розпочати процес видачі Західній Німеччині тих осіб, які були обвинувачені у воєнних злочинах під час Другої світової війни.

Газета згадує у тому випадку обвинуваченого Івана Демянюка, українця з Клівленду, якого Уряд ЗСА може видати німцям без позбавлення його американського громадянства, хоч, як завважують деякі правні дорадники, таке поступування Вашінгтону було б незгідне з американською Конституцією.

Цю пропозицію Сімона Візенталя, жидівського активіста і шукача за людьми, які поповнили злочин під час урядування Адольфа Гітлера в Німеччині і його окупаційних військ в численних европейських країнах, тепер розважають уряди З'єднаних Стейтів Америки і Західньої Німеччини. Після видачі такі особи були б суджені західньонімецькими судами. "Навіть, якщо хтось отримав американське громадянство він може бути висланий до Західньої Німеччини", заявив Аллен А. Раєн, директор Департаменту справедливости у відділі перевірки осіб запідозрілих у воєнних злочинах. На думку Раєна і на підставі міждержавної домовлености такі особи, навіть американські громадяни, могли б бути передані Німеччині.

Уряд і приватні дослідникі воєнних злочинів (тут мається на думці мабуть і совєтську сторону, документи якої широко використовуються американським судівництвом), нарікали на довгий денатуралізаційний процес, який часом триває роками, а вони хотіли б приспішити засуди воєнних злочинців. Якщо обидва уряди погодяться, 61-річний І. Демянюк може бути переданий німцям ще перед вислуханням його відклику вищою судовою інстанцією.

Газета при тому пригадує читачам, що І. Демянюк, ніби-то був сторожем в концентраційному таборі Треблінка в Польщі і його там називали „Іваном Грозним", тому, що він допомагав німцям у винищуванні жидів.

Вже згадуваний А. Раєн відмітив, що перед тим заки така практика увійде в силу обидва уряди мусітимуть полагодити ще багато формальностей: Уряд ЗСА мусить перевірити чи тільки на підставі цієї домовлености можна видалювати американських громадян до іншої країни, а Західня Німеччина мусить дати свою формальну згоду на процесування таких осіб. А. Раєн заявив, що Вашінгтон свою пропозицію переслав до Бонну ще минулого року, але Німеччина досі не відповіла на цю пропозицію. Натомість С. Візенталь, „наці гантер", як його називає преса, каже, що він отримав з Бонну позитивну відповідь.

Очевидно, правники мусять точно перевірити цю справу, бо вона може бути черговим підступом Москви, зверненим проти осіб із східньоевропейських країн.

Шмідт зустрінеться з Гонекером

Бонн, Західня Німеччина. — Речник уряду Західньої Німеччини, Курт Беккер, офіційно повідомив, що 11-13 грудня канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт відвідає Східню Німеччину, де він відбуде наради з комуністичним лідером і генеральним секретарем комуністичної партії Східньої Німеччини, Еріком Гонекером.

Зустріч Шмідта з Гонекером є одним з наслідків перебування Леоніда Брежнєва в Бонні. Остання зустріч тодішніх лідерів Західньої Німеччини Віллі Брандта і Східньої Німеччини Віллі Штофа відбулася 1970 року. З того часу до таких зустрічів не дійшло, а тільки принагідно на міжнародних конференціях вони могли зустрічатися й коротко обмінятися думками. Дві спеціяльні зустрічі між Шмідтом і Гонекером були зірвані. Одна совєтським нападом на Афганістан, а друга загрозою совєтського збройного нападу на Польщу.

В часі зустрічі обидва лідери мають у програмі обговорити: відношення і дальший розвиток відносин на лінії Схід-Захід; загальне положення в Европі та питання европейських збросєнь і захисту Европи перед збройною інтервенцією Совєтського Союзу, можливість якої комуністи заперечують, хоч до неї готуються; світове господарське положення, загальний господарський застій і його наслідки на німецьку господарку; накінець відносини між двома німецькими державами та можливості співпраці між ними.

Саме в тій останній ділянці, останньо заіснувало значне загострення. Уряд Східньої Німеччини постійно впроваджує різні обмеження в поїздках зі Західньої Німеччини до Східньої і навпаки, він підносить величину господарських тягарів, які у часі таких відвідин мешканці Західньої Німеччини мусять платити комуністичному урядові Східньої Німеччини і т.п.

В товаристві Шмідта відлітають до Берліна численні спеціялісти, а між ними міністри господарки й унутрішньонімецьких справ граф Отто Лямбсдорф та Егон Франке. Зустріч відбудеться 50 кілометрів на схід від Берліна над озером Вербелінзе.

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н.Й. — В суботу, 5-го і в неділю 6-го грудня ц.р., 64-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує традиційний вже різдвяний базар в Домівці СУА при 108 Друга авеню. Можна буде набути усе потрібне на різдвяний стіл, дарунки, печиво тощо. Домівка буде відкрита в суботу від год. 10-ої вранці до 7-ої вечора; в неділю від 10-ої вранці до 4-ої по полудні.

КАНАДСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ СХВАЛИВ ПРОЄКТ КОНСТИТУЦІЇ

Оттава, Онт. — Після більш як 50 років дискусій і 18 місяців завзятих спорів та боротьби федеральний парлямент Канади схвалив більшістю 246 до 24 голосами текст нової канадської конституції. Після схвалення сенатом, який не є виборним тілом, а тільки походить з номінації і через те впливи його мінімальні, проєкт буде пересланий британському парляментові.

Згідно з Британським північноамериканським актом з 1867 року, який править дотепер за канадську конституцію, парлямент у Лондоні заступить той акт новою, повністю канадською конституцією й таким чином передасть канадському парляментові в Оттаві всі свої дотеперішні повноваження. Тому що йдеться про першу повністю канадську конституцію для Канади, прийняття нової конституції називають у Канаді „патріяцією конституції".

Канада на підставі нової конституції залишається й на далі в стані персональної юнії з Великою Британією, якої король залишається формально головою Канади. Так само Канада залишається членом британського Коммонвельту.

Схвалення канадським парляментом нової конституції прийняло населення Канади з великим ентузіязмом і тільки франкомовні сепаратисти Квебеку, які голосували проти нової конституції, виступили проти й намагаються різними формально-процедуральними заходами не допустити до її остаточного прийняття. Прем'єр провінційного уряду, Рене Лєвек, зголосив вето проти нової конституції, хоч на це немає ніякої правної підстави та передав справу до Найвищого суду Канади, який також не має в існуючому стані справи ніякої юрисдикції.

У світі

НОВИЙ АМБАСАДОР ЗСА в Парижі Еван Ґолбрейт, який прибув туди 23-го листопада, зложив свої вірчі грамоти на руки президента Франції, Франсуа Міттерана в середу 2-го грудня. Є це 56-ий з черги американський амбасадор у Франції. Першим американським амбасадором був славний дипломат і дослідник Бенджамін Франклін. Після зложення вірчих грамот новий американський амбасадор склав заяву в імені американського Уряду. В тій заяві він підкреслив, що „Франція і ЗСА в однаковій мірі присвячені політиці поборювання тероризму і в різних інших питаннях займають такі самі позиції". Особливо звернув він увагу на те, що виразна принципова постава президента Франції Франсуа Міттерана і теперішнього соціялістичного уряду дуже корисно відбивається на укладі стосунків Схід-Захід та на організацію оборони Европи.

ЕСПАНСЬКИЙ УРЯД вирішив відчинити свій кордон з англійською колонією Ґібральтар. Ґібральтар, могутня твердиня в скалі прикриває доступ до Серелземного моря з Атлантійського акеану, а захопила його в своє посідання Англія ще в 1704 році. Еспанські уряди не раз вимагали від Англії звороту Ґібралтару, але безуспішно. Щойно генерал Франко, шеф попереднього режиму Еспанії, почав ставляти щораз рішучіші вимоги до Англії повернути Ґібралтар, а коли це не домогло, замкнув кордон між Еспанією і Ґібральтаром. Теперішній еспанський уряд щорз настирливіше вимагає звороту Ґобральтару й плянує різні заходи в цьому напрямі.

У ВАШІНҐТОНІ перебував президент республіки Заіре, Африка, Мобуту Сесе Секо. Після розмов з різними керівниками американської політики, він відбув зустріч з президентом Роналдом Реґеном. Після усіх тих розмов він мав пресову конференцію, на якій накреслив напрямні закордонної політики своєї країни, Він підкреслив, що Заіре є лояльним членом Організації африканської єдности й буде у всіх важливих справах консультуватися з речниками тих країн. Саме тепер, у порозумінні з іншими країнами ОАЄ, республіка Заіре вирішила вислати до республіки Чад не 800 вояків, як це було пляновано перед тим, але 2,000. Справа в тому, що 3 інші африканські країни, які зобов'язалися були вислати свої військові контингенти на допомогу урядові Чаду—Бенін, Ґвінея і Тоґо — не в силі цього зробити, а уряд Чаду настоює на якнайшвидше прислання таких частин. Він також сказав ,що Заіре готове поновити визнання Ізраїля, яке було відкликано з огляду на окупацію Синайського півострова Ізраїлем. Тепер, коли Ізраїль повертає Синай Єгиптові, немає причин не визнавати його.

ІНФОРМАЦІЙНА СЛУЖБА Пакістану подає офіційну вістку з Іслямбаду, що афганські гелікоптери знову переступили кордон з Пакістаном і обстріляли з гармат різні пункти на пакістанській території. Гелікоптери були важкого типу й, звичайно, такі типи обслуговують совєтські пілоти та мають на своєму покладі совєтських вояків. Два гелікоптери, які брали участь у тій акції, були перемальовані на афганські краски, що, на думку знавців, зовсім не виключає, що вони були в совєтській службі і тільки для маскування перемальовно їх на афганський лад. Перелетівши кордон, гелікоптери заатакували насамперед одно зі сіл по пакістанському боці, відтак граничні станиці, а крім цього автобуси на пакістанських дорогах. Наслідком того нападу п'ять людей загинуло, а троє було поранено. Пакістанське міністерство закордонних справ зложило гострий протест перед афганським урядом і зажадало сатисфакції за той неспровокований напад, а крім цього, — забезпечення , що подібні напади не повторяться у майбутньому.

ВАТИКАНСЬКІ НАЙВИЩІ ЧИННИКИ СКЛИКАЛИ нараду всіх керівних духовників єзуїтського ордену. Зв'язане це з фактом, що вже від довшого часу різні єзуїти ведуть всілякі кампанії, беруть участь у справах, які далеко виходять поза заінтересування Папського престолу та не раз проповідують і в політичному житті, і в науці погляди, які далеко відходять від офіційних поглядів Католицької Церкви. Часом такі погляди тільки випереджують становище Ватикану, але не раз Ватикан їх змушений засудити й відкинути. Щоб таке не повторилося у майбутньому — бо це викликає чимале замішання не лише в різних законах, але в Церкві взагалі, в Римі відбудеться від 23-го лютого до 3-го березня конференція, в якій візьмуть участь 83 провідні священики Ордену Єзуїтів, що заступатимуть всі провінції, які існують у світі і в яких діє той Орден, та найвищі достойники Курії для обговорення й уточнення засадничих питань.

„СОЛІДАРНІСТЬ" ПОГРОЖУЄ СТРАЙКОМ

Варшава, Польща. — Вільна профспілка польських робітників „Солідарність", після короткого надзвичайного засідання Крайового комітету, заявила, що уряд вибрав дорогу конфронтації з робітництвом і тому „Солідарність" підготовляється до проведення генерального страйку в Польщі у відповідь на насильство, проповідуване самим першим секретарем ПОРП, прем'єр-міністром і міністром оборони Войцєхом Ярузельским.

Вміжчасі стало відомо, що польська поліція, яка, як відомо, силою зліквідувала страйк кадетів пожежної сторожі у Варшаві і після того заарештувала біля 35 осіб, пов'язаних зі стайком, в тому числі багато профспілкових діячів, — звільнила всіх, включно з провідним діячем Северином Яворским з в'язниці. Обійшлося тим разом тільки на погрозах, що в майбутньому вони будуть передані прокуратурі для засуду за заколочення спокою і антидержавну пропаганду.

Лєх Валєнса, голова Крайового комітету „Солідарности", гостро засудив поступування поліції і уряду в першу чергу і заявив, що профспілка не має інших шляхів оборони, як генеральний страйк і тому всю вину за евентуальні безпорядки в країні перебере на себе компартія і уряд, які вирішили вживати силу проти робітників.

Атентатчики заявляють свою невинність

Каїр, Єгипет. — Предсідник тричленного військового трибуналу почав допити 24 обвинувачених в убивстві президента Єгипту Анвара ель-Садата. Всі обвинувачені, навіть ті, які визнали свою участь в убивстві президента Садата, демонстраційно заявили свою невинність.

Керівник нападу, який закінчився убивством Садата й семи інших осіб, поручник Халєд Ахмед Шавкі аль-Іслямбулі, зізнавав першим. він сказав: „Я винний в убивстві Садата і я признаюся до цього. Але я є невинний. Я є гордий з цього, бо йшлося про релігію". Іслямбулі домагався, щоб суд покликав на свідка міністра оборони Єгипту генерала Абделя Галіма Абу Хазалю на доказ, що він міг його вбити на трибуні, але цього не зробив, а навпаки крикнув до нього „Вступися, про тебе не йдеться. Я хочу вбити цього собаку, цього тирана". Суд відхилив вимогу прикликати на свідка міністра оборони, а опісля також відкинув вимогу покликати на свідка теперішнього президента Госні Мубарака.

Деякі обвинувачені намагалися демонструвати, вимахуючи Кораном, який вони принесли зі собою. Головний обвинувачений Іслямбулі також вимахував Кораном, але всетаки він замовив у своєї матері, яка прислухається процесові, ще дальші примірники Корану. „Моя радість не має меж. Не будьте сумні, я незабаром получуся з моїм Богом", — кричав він через грати клітки, в якій він перебуває в часі процесу, до своєї рідні.

На процесі крім родини обвинувачених перебувають репортери крайової й закордонної преси та залоги телебачення. Телебачення робить часто світлини з обвиновачених та з їхніх виступів. Предсідник трибуналу, генерал Самір Фадель Аттія, веде процес на підставі процедури воєнних судів, але зі застосуванням усіх можливих ліберальних полегш.

В Америці

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН намагається встановити приязні відносини Білого Дому із зорганізованим робітництвом, признаючись, що його Адміністрація дещо „відчужилась" від профспілок. Під час зустрічі у Білому Домі, Президент закликав лідерів зорганізовано робітництва, зокрема президента Американської федерації праці, Конгресу індустріяльних організацій (АФЛ-КІО) Лейна Киркленда, розпочати новий діялог з Урядом та встановити комісію, яка б вже в зародку злагіднювала всякі конфліктні справи між Урядом і профспілками. Пізніше Л. Киркленд заявив кореспондентам, що АФЛ-КІО буде співпрацювати з Адміністрацією Р. Реґена, але, враховуючи поглиблення процесів, рецесії, профспілка й далі опонуватиме до економічної політики Реґена і шукатиме виходу з тяжкої ситуації.

СЕКРЕТНА СЛУЖБА ЗСА поважно сприйняла повідомлення засобів масової інформації про те, що лівійський диктатор Муаммар Каддафі вислав до Америки терористичну групу вишколених вбивць, яка має за завдання вбити президента Роналда Реґена і його найближчих співробітників. Дехто з близького оточення Президента раніше висловлював думку, що ці відомості поширює сам Каддафі для застрашування американських політичних діячів. Пізніше прийшло з Лівії офіційне заперечення цих інформацій, але охоронці президента Реґена заявили, що вони трактують цю вістку поважно.

КОЛИШНІЙ ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ Волтер Мондейл і сенатор Едвард Кеннеді відбули тиху, не розголошувану засобами масової інформації зустріч і обговорили цілий ряд справ пов'язаних із виборами в 1982 році,відновленням престижу Демократичної партії, втраченого під час крайових виборів в 1979 році і висуненням кандидатури на президента в 1984 році. Обидва видатні демократи домовились, що не слід тепер вести кампанію поборювання один одного, бо таку тактику використовуватимуть противники Демократичної партії.

НАЙБЛИЖЧІ СПІВРОБІТНИКИ президента Реґена щиро признались, що вони були дещо здивовані і приємно заскочені поведінкою в Сенаті сенатора Чарлза Персі, який від деякого часу всеціло підтримує закордонну, оборонну і внутрішню політику теперішньої Адміністрації. Сен. Ч. Персі був раніше відомий як поміркований ліберал і його підтримка Р. Реґена викликала в ліберальних колах деяке здивування. Тепер, як кажуть кореспонденти, сен. Персі є людиною „число один" в Сенаті, якщо йдеться про підтимку урядових програм.

У СПРАВІ РІЗДВЯНОСВЯТОЧНИХ МАТЕРІЯЛІВ

Матеріяли до Різдвяносвяточних чисел „Свободи" редакційного порядку, як теж святочні побажання і оголошення, редакція і адміністрація „Свободи" прийматимуть тільки до 12-го грудня 1981 року (до числа за новим календарем), та до 19-го грудня 1981 року (до числа за старим календарем). Всіх читачів проситься додержуватися цих реченців. — Ред.

КВІНТЕТ БАНДУРИСТІВ УСПІШНО ВИСТУПИВ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н.Й. (В.Л-ць) — Це мабуть вперше в метрополітальному Ню Йорку виступив дуже успішно — хоч публіка, на жаль, не дописала — квінтет віртуозів-бандуристів у складі: Петро і Юліян Китасті (батько і син), Марко Фаріон, Михало Сердюк і Павло Писаремко, тенор особливої краси і м'ягкости.

(Фота: Осипа П. Старостяка)

Квінтет бандуристів-кобзарів. Сидять (зліва) Юліян Китастий, Петро Китастий, Михайло Сердюк і Марко Фаріон, стоїть — соліст-тенор Павло Писаренко.

Правда, дехто з присутніх докоряв організаторам, чого сами вони вибрали п'ятницю, 27-го листопада, та ще й пізню вечірню годину, коли, як заявив один зі слухачів-учасників концерту, „порядні люди вже не ходять вулицями цього міста, що славиться грабунками і нападами".

Але, ті, що були — а їх було зо дві з половиною сотні — насолоджувались перлинами українських народних пісень, дум, настроєвих, патріотичних, ліричних та жартівливих пісень, які одна одну перевершували. Не диво, що у перерві можна було почути такі слова, як „бандуристський пир", „справжнє кобзарське мистецтво" тощо.

Квінтет розпочав концерт запорізьким маршем зі старовинними кобзарськими варіяціями, а потім вже слідували такі пісні, як „Вже більше літ фвісті", у виконанні соліста баритона Михайла Сердюка; „Святий Боже" — лірницький кант, соліст Ю.Китастий; „Множество аз согреших" — псалм із 17-го століття із заспівом П. К[illegible], „Ой матінко, черешенько", — голосільна пісня з Волині, дует П. Писаренко і П.Китастий; „Дума про вдову і трьох синів" — від бандуриста Ол.Дзюбенка, співав П.Китастий; „Ой, не п'ються пива-меди" — чумацька пісня, сольо П. Писаренко; „Ой, ішли наші славні запорожці" — історична пісня, сольо, муз М.Лисенка.

Після короткої перерви присутні мали змогу прослухати другу частину концерту, яка, крім двох пісень — „За республіку народну", з часів Українських Визвольних Змагань і маршу „Україна", слова І.Багряного, муз. Григорія Китастого, складалася з веселих, зглядно жартівливих пісень таких, як: „Горлиця", музична обробка М.Фаріона у виконанні М.Фаріона і Ю. Китастого; „По садочку ходжу", виконували П.Писаренко і Ю.Китастий; „Довго Кармелюк по світу ходив", „Дівка Явдошка" із заспівом М.Фаріона; „Сонце низенько" — заспів П.Писаренко; „Про люльку" — кобзарська гумореска від бандуриста З.Штокалка, виконав М.Фаріон; „Сільський адвокат", кобзарська гумореска від бандуриста М.Домонтовича із заспівом П.Писаренка і „Ой, важу, я важу" — народна жартівлива пісня, музична обробка Г.Китастого. Викликані на „біс" кобзарі-банду-

(Продовження на ст. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00.
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Антиукраїнська параноя

Українсько-жидівські відносини перейшли великий перелім в останніх роках. Вони не лише стали предметом мужної й одвертої дискусії, але в багатьох відношеннях вийшли на прямий шлях до такої розв'язки, яка уможливить нормальне співжиття, де це буде в інтересі обидвох народів, і до співпраці між ними. Одначе було б нереально, якщо б ми не бачили труднощів на тому шляху.

Труднощі є з різних причин. В одних — це непоінформованість, в інших звичка йти утертими шляхами, а ще в інших — і того ми аж ніяк не можемо забувати — зла воля. Очевидно, що ті всі труднощі треба усувати, але не однаково їх трактувати. Та найгірше є те, що зачасто ми маємо до діла з очевидною протиукраїнською параноєю з жидівського боку. Ми не можем заперечувати також антижидівської параної серед українців, але та трапляється значно рідше, як випадки антиукраїнської параної серед жидів.

У „Джуїш Пресс", жидівському тижневику, що виходить у Брукліні, в числі з 13-го листопада 1981 року, на стор. 59 знаходимо такі речення в спільній заяві двох видатних жидівських діячів. Один з них це Альберт Шенкер, президент Об'єднаної федерації учителів і віцепрезидент АФП-КІО, а другий д-р Сеймур Лачмен, професор педагогіки на міському Університеті Ню Йорку та предсідник Конференції у справах совєтського жидівства великого Ню Йорку. Значить мова про дві видатні особи публічного статусу, поінформованість яких повинна бути поза всяким сумнівом. Обидва названі діячі видали спільну заяву з приводу суду над мешканцем Харкова, д-ром Олександром Паріцьким. Д-ра Паріцького совєтська влада поставила під суд, висуваючи проти нього неймовірне обвинувачення, а саме, що він учив жидівських дітей жидівської культури і про жидівську культуру. В усьому світі за таке шляхетне діло славлять, висловлюють признання і нагороджують, але в Совєтському Союзі за це переслідують і карають.

Власне в тій їхній спільній заяві є два такі речення, яким ми мусимо присвятити трохи уваги. Вони пишуть: „Совєтська влада накинулася на д-ра Паріцького безперервною зливою образ і переслідувань", а далі: „Ці безперервні атаки на д-ра Паріцького та на його жінку і дочок віддзеркалюють найгірші традиції українського антисемітизму".

Прочитайте ще раз і ще раз ті два речення і тоді побачите, які вони зовсім собі протилежні змістом і наставленням, своїм відношенням до дійсности, до очевидних життєвих фактів, та як вони на ділі пов'язані зі собою. Бож як незаперечним фактом є, що совєтські органи нелюдсько переслідують д-ра Паріцького і його рідню, так само незаперечним фактом є, що до тих переслідувань не мала й не має найменшого відношення ні постава українського народу, ні його відношення до жидівського населення України. В заяві обидвох названих жидівських діячів ті два моменти насилу зведені разом з очевидною тенденцією клеймити український нарід, який зовсім ні при чому, коли йдеться про харківські насильства над місцевими жидами з боку совєтської влади. Де і на якій підставі можна дійти до висновку, що в переслідуванні жидівського патріота й гуманіста в Харкові були прояви „українського антисемітизму"? Тому треба у зв'язку з тим поставити зовсім інше питання: в чийому інтересі, для чийого добра є висувані ті, роздуті до неможливого, так звані „традиції українського антисемітизму"? кому потрібно, щоб насилу вмовляти в людей, що такий антисемітизм є і таким чином засівати його насіння?

У зв'язку з тією цілою аферою не можна не поставити ще дальших питань: як могли такі дві видатні особи з високою освітою, зі світлим розумом, з високим почуттям відповідальности, яке вони повинні мати, занимаючи такі високі громадські пости, скотитися так низько, щоб клеймити український поневолений нарід та щоб йому і його традиціям приписувати вплив на політику й поступування совєтської влади проти жидів? Чи обидва автори того нещасного звернення не є свідомі, що вони прикладають руки до поширювання антисемітських настроїв? Де є тут людський глузд, де нормальна логіка?

На жаль, відповідь тут може бути тільки одна: ми маємо до діла ще з одним з хворобливих проявів очевидної антиукраїнської параної та зі злою волею, які позбавили обидвох авторів тієї заяви нормального логічного думання, штовхнули їх на шлях зовсім неоправданих узагальнень та до наклепів і образ під адресою цілого народу, що суперечить основним вартостям і засадам демократії.

Українська громада повинна гідно зареагувати на цей наклеп. Цьому мусять теж протиставитися й то рішуче самі жиди. Вони ж бо знають, яка є ситуація в Україні, а ще більше вони є свідомі того, що обидві сторони, українці й жиди, потребують добрих відносин, які уможливили б співпрацю між ними, а не боротьбу. Ми на ту здорову й раціональну реакцію з боку жидів у цьому, як і в інших подібних випадках, чекаємо.

ВАШІНҐТОНСЬКІ БЮРОКРАТИ, тобто працівники у численних федеральних агенціях, незадоволені рішенням президента Роналда Регена, який наказав знизити з 22,5 до 20 центів покриття коштів за милю їзди приватними автомобілями у службових справах. Таке потягнення Президента заощадить державній скарбниці і платникам податків щонайменше 25 мільйонів долярів у річному відношенні.

Роман Рахманний

БЕЗУМОВНО ДЕМІЛІТАРИЗУВАТИ ТЕРИТОРІЮ УКРАЇНИ

Кремлівське керівництво під тиском реальних обставин і громадської думки світу — погодилося відтягнути певну кількість своїх ракет з атомовими головками типу СС-20, націлених на Західню Европу, якщо Америка не розташує своїх подібних ракет на території країн — членів НАТО. Вправді свою згоду на це Л. Брежнєв обгородив плотом додаткових застережень і вимог.

Американська згідливість не розміщувати своїх ракет типу „Першінґ 2" і „крилатих ракет" на території західньоукраїнських союзників мотивується миролюбністю американської нації та її керівників; а крім того зрозумінням тривоги у суспільствах Західньої Европи з приводу реальної можливости, що у випадку московсько-вашінґтонської конфронтації саме країн вільної Европи стали б першим бойовищем обмеженого бойового конфлікту.

Мотиви Кремля значно складніші.

Поперше, присутність найновочаснішої американської зброї в такому конфлікті на території країн НАТО звела б нанівець чисельну перевагу, яку мають наземні війська Москви та її сателітів у відношенні до збройних сил країн НАТО. Адже та зброя — зокрема невтронні головки — знищила б маси совєтських танків або принаймні не дозволила б їм діяти зосереджено і масово у стратегічно-важливих пунктах свого наступального фронту.

Подруге, кремлівські керівники (цивільні і військові) сьогодні добре знають внутрішню слабість свого титана — совєтської армії, зліпленої з багатьох національностей і пов'язаної мотузками невільничої дисципліни. Сьогодні Москва не може розраховувати на підтримку своїх експансіоністських плянів з боку нeслов'ян. Хоча кількість народин у таких національностей вища від кількости народин у росіян, білорусів і українців, ті національності не спішаться гинути за російську імперію так, як це робили колись їхні приголомшені Москвою предки.

На вірність громадян прибалтійських країн Кремль не може покладатися, бо вони покористуються першою нагодою для того, щоб зірвати воєнні пляни Росії. Та й на українців Москва не може розраховувати, хоча саме Україна була досі найбільшим постачальником т. зв. гарматнього м'яса з володіння Петра Першого почавши. І не зважаючи на те, що саме українці ще й сьогодні являють собою найважливіший після росіян складник совєтської армії, кремлівське керівництво знає дійсність: українці можуть паралізувати росіянам найскладніші військові операції тоді, коли від оперативности воячтва, машин й електроніки залежить перемога або цілковитий провал.

(А втім, скільки є таких росіян, що вже не хочуть страждати і вмирати в ім'я інтересів правлячої кремлівської хунти так, як страждали і вмирали їхні батьки, діди і прадіди для червоних і білих царів. Цей чинник також включають у свої калькуляції кремлівські стратеги і вирішують, що тепер ще не пора на лобову атаку в центрі Західньої Европи.)

Перша пригадка

Усі ці аспекти конфронтації між тоталітарним Сходом і народовладним Заходом ми з'ясували у п'ятьох спеціяльних статтях, що появилися у „Свободі" ще в липні біжучого року. Тоді саме Кремль войовничо побрязкував усім тим, що мав, щоб тільки залякати громадськість Заходу. І тоді ми спробували знайти третій вихід для українського народу з тієї „диявольської альтернативи". Яку б сторону українці не вибрали, їм загрожує загибіль на власній території, що з вини Кремля перетворилася б в „атомну пустелю".

Третій вихід для людей українського роду будь-де у світі єдиний: всілякими способами підкопати експансіоністську політику і військовий потенціял Москви; а поряд з цим переконати уряди великодержав Заходу, що Україна та її народ не є, не хоче бути і не буде співвинуватцем агресорської Росії, бо рішення викликати третю світову війну роблять самі росіяни так, як вони робили це у всіх своїх імперіялістичних війнах. Зокрема сьогодні, коли нова московська війна спричинила б тотальну руїну в Україні, український народ щиро прагне виключення його від активної і пасивної участи в такій війні. А це означає: відтягнути з території України всі російські ракети типу СС-20, розміщені в районах на захід від Києва і Львова.

Знаючи щирість таких українських прагнень, сьогодні в новій міжнародній дипломатичній обстановці керівники організованої української громадськости у вільному світі повинні висунути перед уряди своїх держав вимогу демілітаризації території України.

Друга пригадка

Цього питання я торкнувся ще двадцять років тому, а зокрема у доповіді на студійній конференції „Прологу" 11-го травня 1963 року (Пор. „Сучасність", ч. 9, вересень 1963). Самостійна

(Продовження на ст. 6)

З НАШИХ БУДНІВ

„Анти"

Зараз таки, здається, після фатального XIII Конгресу Українців Америки в Філядельфії, мій добрий друг О. Г. з далекої Каліфорнії написав свого знаменитого листа, в котрому вилущив генезу української історичної біди-недолі — нашого вічного розбрату...

Це правда, що автор листа спрямував був його спершу на адресу головного редактора „Свободи", а той, акуратно його простудіював, набрав переконання, що цього роду письма належать радше до гумористики і передав його мені, для дальшого, як то кажуть, урядування.

Що було справді новим і оригінальним в теоріях національного друга О. Г., це те, що він відніс первопочатки нашого розбрату і гризні до передісторичних часів, точніше — до 4—7 сторіч перед Христом, коли українські землі між Дніпром і Дністром заселили наші пращурі — анти.

Був це народ, або плем'я, як виходить з візантійських хронік, цілком не другосортного ґатунку, знамениті купці, ремісники, майстри в золоті та емалі тощо, і першоклясні будівничі-архітекти. Це ж вони, анти, як подає гаслова Енциклопедія Українознавства, збудували нам десь посередині VI сторіччя нашу древню столицю — Київ, у першому її варіянті, заклавши городище на горі Киселівці.

Але, що з того, що збудували, коли зараз після спалення мортґеджу, — сказавши сучасною мовою, страшенно пересварились за те, хто з них має бути міським старостою, чи то пак, майором, по-сучасному. На жаль, наш коломийський земляк, пан Едвард Кач, ще не був тоді „цуґабен", — як говорять німці, — тим-то не було кого просити до нас княжити, що сталося трохи згодом, коли на „кін історії" висунулись варяги.

А тому, що ці сварливі предки, анти, „стояли" на наших землях безмала шість сторіч, то і чимало літрів їх задьористої крови влилося в жили їхніх нащадків, за що український нарід покутує по нинішній день, бо де тільки тепер зійдеться докупи двох українців, зараз один є анти другого!

І так б'є нас та й мотлошить це історичне лихогоре споконвіку, упродовж княжих, гетьманських та й отаманських міжусобиць, почерез пашківські і таборові республіки, аж до великої „ліворуції" при Зеленій вулиці в Кракові, аж до XIII Конґресу в Філядельфії. Амінь!

Ікер

Ярослав Гайвас

„ЛІВИЙ НАЦІОНАЛІЗМ"

Уже не лише щоденна преса, яка реєструє події й думки сьогодення, але й великі періодики, тижневики та місячники привертають щораз більше уваги до проникання ідей і вартостей націоналізму у ліві течії. Навіть постала назва для того феномену „націоналізм зліва", яка здобула собі право громадянства серед інших понять сучасної доби.

У нашій добі традиційні визначення для політичних і ідеологічних рухів, течій і організацій „лівиця" і „правиця" взагалі затрачують колишнє значення. Сьогодні консерватисти послідовно боронять принципи ліберальних соціо-економічних теорій, прогресисти здебільшого захищають віджилі марксистські формули й догми з XIX сторіччя, а совєтська „революція" бачить перед собою як єдину ціль зберегти статус кво, закріпити свою закостенілу реакційну систему та не допустити до змін, до новизни, що їх вона боїться як чорт ладану.

Соціялісти нав'язують до націоналізму

На недавній мировій демонстрації у Бонні, Західня Німеччина, на якій зібралося понад чверть мільйона людей, відомий соціяліст і член керівного ядра західньонімецької соціял-демократичної партії Гайнріх Альбертц, закликав: „Ми не можемо залишити націоналізм, як монополь правих угрупувань". А один з дальших промовців, один з лівих протестантських пасторів, проф. д-р Гельмут Ґольвіцер досить виразно з'ясував про що йдеться: „Ніякий німець не сміє акцептувати безумовного підпорядкування інтересів нашого народу чужим інтересам, ані зректися в користь чужих урядів вирішування про нашу екзистенцію".

Західньонімецька преса заговорила про „національне пробудження", як передумову миру, як його найбільш достовірного гаранта, а канцлер Гельмут Шмідт насвітлив цю саму проблему з другого боку: „Спроби переконати нас, що ми прийняли поділ нашого народу, як остаточний, зростатимуть. А відсутність єдиної національної ідентичности триватиме і в результаті німецький нарід представлятиме собою спільноту, перевантажену проблемами". Один з лівих авторів, Вольфганг Порт, оприлюднив у відомому гамбурзькому тижневику „Цайт" статтю під визиваючим наголовком: „Айн Фольк, Айн Райх, Айн Фріден" — Один нарід, одна держава, один мир — що, очевидно, перекликується з гітлерівським „Айн Фольк, Айн Райх, Айн Фюрер". Національний сантимент, спотужнений диковинним поділом на дві німецькі держави з наміром створення двох німецьких націй, стає каталізатором глибоких зрушень у народі, які раніше, чи пізніше приведуть до вагомих національно політичних зрушень.

Цікавий приклад Міттерана

Після виборчої перемоги Франсуа Міттерана, соціялістичного кандидата на президента Франції багато спостерігачів французького життя побоювалися що він і його уряд, особисто після притягнення в склад кабінету міністрів чотирьох комуністів, почне анаціональну, клясову державну політику. І справді новий, соціялістичний уряд перевів ухвали про підвишку платень, збільшення соціяльних фондів, окремі спеціяльні податки на багатші верстви суспільства, але коли прийшлося до закордонної політики та до питання державної безпеки й майбутнього французької нації, то Міттеран і його співробітники заговорили і поступають, як поступали б французькі націоналісти. Вони не волають на кожному розі „белль Франс" і „ля гранд насіон", але консеквентно переводять по тій лінії свою політику. Вони це формулюють спокійнішими словами, як це висловився на останньому конґресі французької соціялістичної партії один з делегатів: „Ми французькі мужчини завжди поступаємо так...", але в остаточному ефекті це веде до того самого. Дурійка з „клясою понад народом" і клясовим солідаризмом вищим національного добра виразно вигасає, а на її місце приходить реальний, прагматичний підхід і розуміння життя народу та його потреб.

Проникання суттєвих елементів націоналізму в ліві течії слідний не від сьогодні і воно постійно зростає. Французька група „нових філософів", які майже поголовно пройшли через марксизм, розчарувалися в ньому й покинули його, виразно зриває з понаднаціональним екстремізмом. Вона щораз глибше пов'язується з вічними джерелами французької думки й духовости й боронить тих основних положень, які завжди визначували напрямні розвитку західньої людини і народу.

„Лівий націоналізм" проти оборонної системи

Одначе було б неповним, коли б не сказати, що цей „лівий націоналізм" на Заході, а в першу чергу в За-

(Закінчення на стор. 5)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО „СОКОЛА БАТЬКА"

На мою згадку, в пам'ять покійного інж. М.Хронов'ята в „Свободі", ч. 176, 18-го вересня 1981 року, в рубриці „З листів до редакції", позитивно відгукнулись два автори, які були близькими до М. Хронов'ята.

Щира подяка від мене цим авторам, які мені й іншим колишнім членам „Сокола" подали те, про що ми, як рядовики, не знали. Зокрема, подяка Андрієві Качорові, що в трьох числах „Свободи", почавши з 191-го числа, з 10-го вересня ц.р. подав широко і в деталях історію—початки і основи Т-ва „Сокіл" аж до часу, коли його замкнула польська влада в 1939 році. Рівнож він коротко описав життя і активність пок. Сокола Батька, як воїна в Арміях, включно з дивізією, геройчною українською військовою формацією, і як члена дирекції „Маслосоюзу" в Галичині. Автор закінчує свій допис невеселими даними з останніх днів життя Покійного.

Про покійного інж. М. Хронов'ята—як про свого друга з гімназійних часів у Празі—написав також Степан Куропась. Він виправив мою неточність, написавши що М.Хронов'ят не був основником Т-ва „Сокіл". Як теж, нав'язавши до мого писання про Покійного, та до мого заклику — „На позір!—С.Куропась зажартував, що тут в Америці таких людей уже не згадують „На позір!" Обидвом авторам я вдячний, що вшанували пам'ять покійного інж. М. Хронов'ята.

В.Бойко

Джерзі Сити, Н.Дж.

ПОМИЛКА У ПРІЗВИЩІ

У 203-му числі „Свободи" з дня 27-го жовтня ц.р., появилася стаття Івана Кедрина під заголовком „Ювілей Першої Української Енциклопедії". Оцінюючи високо появу видання, його національну, історичну і культурну вагу, автор, однак, допустився помилки, яку з обов'язку мушу спростувати.

Припускаючи, що ідея видання цієї „Книги Знання" зародилась десь у відвідувачів славних каварень, І.Кедрин пише ще й таке: „Ідея такої енциклопедії незалежно від наших учених у Львові зародилася також у видавця Дмитра Микитюка, колишнього українського січово-

(Закінчення на стор. 4)

Оксана Бризгун-Соколик

СТАНИСЛАВ ЛЮДКЕВИЧ

II

Цікаво відмітити те, що в першім виданні, яке упорядкувала Зеня Штундер, в замітці „від видавництва" між іншим сказано: „....Не з усіма положеннями і оцінками автора можна зараз погодитися..." Але і це не врятувало книжку - з якої викинули 306 сторінок! Друге, скорочене видання, має вступну статтю М. Гордійчука, де автор оправдується: „.... сюди увійшли матеріяли, які можуть викликати увагу сучасного читача. З огляду на це до книжки не потрапили матеріяли надмірно льокального змісту, або ж ті, що концепція їх застаріла..." і так „льокальним" чи „застарілим" показалися статті „Про національне в музиці", „Відродженя бандури", статті про Крушельницьку, Мишугу, Микишу, Менцінського, Марію Сокіл та багато інших. Ціле щастя, що перша книга попала до нас! Українська Музична Фундація в Ню Йорку перевидала її без змін і очевидно без відома автора. (В 1976 році).

А от подивімся хоч на одну викинену статтю ближче: „Стаття „Відродження бандури" була видрукована в журналі „Світ" в 1906 році. Людкевич в ній каже"...бандура, які не були б її первопочини та походження, все таки від 16-го століття становить виключно власність українського народу... вона немов зрослася з його історичним життям...є типовим, специфічним українським народним інструментом, якого ніде не подибуємо... Передусім треба з притиском сказати, що сліпці-бандуристи і тепер живуть ходять і співають між народом по всіх землях України. Правда також і те, що і саме московське правительство старалося про те, щоб наших співців кобзарів як „неблагонадьожних", (мабуть через те, що як-там підтримували в пам'яті народу останки української національної традиції), витиснути та виперти чужими музичними культурниками, як акордеоном чи катеринкою, протеґуючи тих а утискаючи свободу кобзарів на кожному кроці..."

Недавно вийшла книжка „Спомини композитора Дмитра Шостаковича", яка кидає світло на цю саму проблему. Книга вийшла в Америці по смерті композитора. Шостакович каже: „В 30-их роках був скликаний перший всеукраїнський конгрес лірників та бандуристів. Всі ці народні співаки мали з'їхатися та радити, що робити в будуччині. Жити стало ліпше, жити стало веселіше — казав Сталін. І сліпці повірили. Вони зійшлися з цілої України, з малих забутих сіл, їх прийшло на цей концерт кілька сот. Це був живий музей, жива історія народу. Всі його пісні, вся його музика та поезія. І їх майже всіх розстріляли...„Я не є історик — продовжує Шостакович — але я міг би вам розказати більше подібних прикладів. Але цей один вистачає..."

Чи ж не зрозумілим стає, чому стаття Людкевича про бандуру мусіла бути з книги виключена?

Багато цікавих думок висказує Людкевич у своїх статтях. Багато з них актуальні і сьогодні. В статті „проблема сучасної музичної культури в Західній Україні" —, яку, як доповідь, автор виголосив у Станиславові в 1935 році, він каже: „....Суспільність відповідає за справу творення своєї музичної культури. Музика — це не є ніяке приватне підприємство ані кооперативна спілка фахових музикантів, а загальнолюдська потреба душі, яка від стародавних віків вважалася дуже важливим чинником освіти та суспільного виховання, (щоб згадати тут тільки філософа Пітагора і Платона, які вважали науку музики обов'язковою для кожного державного мужа). А тим більше виховне значення вона мусить мати для нас, „співучих" українців. Бо — духовне життя й розвій усіх сил народу, хоч би й у найтяжчих умовах життя, є і залишається найвищим законом нації. Музика і пісня — як була так і буде одним із головних чинників нашої культури... Тому наша молодь мусить вчитися масово, фахового музичного знання. Для культурної потреби душі, для формування національної фізіономії, характеру..."

В рефераті „Організація музичного виховання", що її Людкевич виголосив на Першому педагогічному українському конгресі у Львові в 1935 році, він на закінчення, сказав: „....Ми мусимо тямити, що на наше молоде, вразливе на музику покоління, безупинно діють всякі чужі музичні впливи, при сучасній культурній кризі не все корисні. Нашу молодь зачинає, чи хочемо, чи ні, чим раз інтенсивніше музично виховувати не так держава, як радше вулиця. Не ота давня, невинна вулиця на селі з наївною сільською дуткою, з гагілковими співами хлопців та дівчат. Ця вулиця вже завмерла у нас, або завмирає. Це встає і росте перед нами зовсім інша, нова музика вулиці, що живиться відпадками рафінованої, пересиченої модерної культури світу, втискається мов стоглава гідра в наївні душі та серця тисячним гомоном звукових кіно, ревю, вуличних радіореклам та інших музичних страхів..."

Як би до цієї цитати додати ще слово „телевізія", то виглядало б, що слова ці написані сьогодні...!

Творчість Людкевича — дуже різноманітна. Сюди належать хорові твори, фортепіянові, симфонічні, хорово-оркестральні, вокальні, інструментальні. Багато сольоспівів та обробок українських народних пісень. Дві опери „Бар Кохба" та „Довбуш". З церковної музики відомі „Церковні і літургічні пісні для мішаного хору", про що в СССР також замовчують... Скрипковий і фортепіянові концерти твори, такі як: „Кавказ" та „Заповіт", яких ми взагалі не мали до того часу в нашій музичній літературі. Творчість така багата, як і його вік!

Не всі твори можна й виконувати. А як виконуються, то часто мусять переходити різні зміни. От, наприклад, „Стрілецьку Рапсодію" перейменували в СССР на „Галицьку рапсодію". А про „Каменярів" із споминів сучасників (І. Менделюк) — знаємо такий епізод: „.... В жовтні 1940 року Філармонія в Станиславові влаштувала імпозантне свято Франкові і очевидно до програми включила „Каменярів". Все було дуже добре, аж доки нова влада не зорієнтувалася, що провідним мотивом цього твору є мелодія „Не пора, не пора москалеві й ляхові служить"... Твір в останній хвилині хотіли зняти з програми, але вже було запізно! Влада домагалася тоді мелодію „Не пора" замінити іншою... але це ж було неможливо. Дали тоді наказ її приглушити. А щоб бідний Людкевич не почув свого „перелицьованого" твору, бо він був на залі, влаштували йому в той сам час інтерв'ю з пресою в іншій залі..."

(Продовження буде)

„Україна в англомовних виданнях"

СВІТОВИЙ КОНКУРС ДЛЯ МОЛОДІ ІМ. М.БЕК

Комітет Світового Конкурсу для Молоді проголошує четвертий світовий конкурс „Україна в англомовних виданнях" на 1982 рік.

Конкурс призначений для молоді від 14-ти до 24-ох років включно. Учасниками можуть бути всі українці в цьому віці у вільному світі, включаючи всі держави й континенти.

Завдання конкурсу: зацікавити й зактивізувати українську молодь стежити за приділенням уваги Україні й українцям в англомовних виданнях вільного світу — цим поширювати свій національно-політичний світогляд, виробляти думку, пізнавати українські проблеми насвітлені англомовною пресою. Поширеною, таким чином, обізнаністю з українським питанням, молодь може приносити чимало користи для української справи в суспільстві своєї державної приналежности та в українському громадському житті.

З метою більшого охоплення молоді, четвертий конкурс, крім індивідуальної участи, допускає також групову. Тобто, учасником конкурсу може бути не лише окрема особа, але й гуртки одумівців, пластунів, сумівців, різних товариств, гуртки або й цілі кляси шкіл українознавства, українських середніх шкіл, групи студентів університету чи групи друзів, які захочуть збирати матеріяли й комплектувати збірник разом.

У зв'язку з обниженням віку учасників та допущенням групової участи, Комітет ухвалив поділити світовий конкурс для молоді „Україна в англомовних виданнях" на два відділи: молодший — для молоді від 14-ти до 17-ти років включно, і старший — від 18-ти до 24-ох років включно. Кожен з відділів матиме окремі нагороди.

Учасники цього конкурсу мають збирати з англомовних видань протягом 1982 року - від 1-го січня до 31-го грудня — всі матеріяли про Україну й українців, які вони зможуть знайти: в книжках, журналах, альманахах, газетах, публіцистичних виданнях, брошурах і т.д. Це можуть бути замітки, статті, коментарі, розвідки, репортажі, інтерв'ю, рецензії, огляди, художні твори, розділи чи дієві особи в художніх творах, цілі книжки, брошури та всі інші роди писань, де в будь-якій мірі, чи в будь-якому аспекті говориться про Україну або українців.

Матеріяли слід збирати лише з англомовних видань вільного світу і лише за 1982 рік. Українські видання англійською мовою, чи переклади з української мови на англійську, виключаються з джерел для конкурсу.

Збирати матеріяли можно різними способами:

1. Робити вирізки з доступних джерел (як передплачувана преса тощо).
2. Робити відбитки на копіювальних машинах.
3. Робити виписки.

При кожному способі обов'язково треба затримати або подати джерела, звідки взято матеріяли, а також дату, сторінку, назву та, при наявності, ім'я автора. Якщо це буде ціла книжка, чи розділ книжки, велика розвідка, брошура, які тяжко здобути для збірника, можна подати лише бібліографічні дані (автор, назва, рік, кількість сторінок, де і ким видана).

Матеріяли мусять бути впорядковані та оформлені у збірник (скидані накупу матеріяли втрачають вартість як збірник). Кожний учасник може комплектувати й оформлювати свій збірник на власний спосіб: вони можуть бути у формі альбомів, книг, окремих зошитів тощо.

За найкращі (кількістю, якістю зібраних матеріялів та оформленням) збірники учасники конкурсу будуть нагороджені.

Для молодшого відділу: І-ша нагорода - 300 долярів; ІІ-га нагорода - 200 дол; ІІІ нагорода - 100 дол.

Для старшого відділу: І-ша нагорода — 500 долярів; ІІ-га нагорода — 300 дол.; ІІІ-я нагорода — 200 дол.

Крім нагород передбачено ще грошові відзначення за кращі збірники.

Оцінюватиме збірники матеріялів та присуджуватиме нагороди жюрі цього конкурсу. Склад жюрі буде подано пізніше.

Всі надіслані на конкурс „Україна в англомовних виданнях" збірники залишаються власністю Комітету .Вони створять четвертий річник архіву. На цьому архіві базуватимутся огляди думки в англомовній пресі про Україну та українців у даний період часу. Архів „Україна в англомовних виданнях" — це джерело для дослідників українського питання та для істориків.

Збірники матеріялів за 1982 рік надсилати від 1-го січня до 31-го березня 1983 року на адресу:

„Ukrainica-- 3061 Firestone Dr.,Sterling H'ts, Mich. 48077. USA.

Склад Комітету Світового Конкурсу для Молоді „Україна в англомовних виданнях": проф. М.Гарасевич — голова, дир. П.Стасів — заступник, мґр Х. Юзич — секретар, ред. І. Бек — фінансовий референт дир. С.Віхар, мґр О.Климишин, С.Король, мґр В. Мушинська, д-р Ю.Розгін, д-р В.Савчук.

ЗВЕРНЕННЯ КОНСИСТОРІЇ

УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ЗСА

У цьому 1981 році наша Церква в осередку і по всіх українських парафіях в ЗСА урочистими святкуваннями відзначає 60-ту річницю відродження і усамостійнення нашої рідної Української Автокефальної Православної Церкви. На Соборі в 1921 році Українська Православна Церква сміливо глянула у вічі, здавалося б, безвиглядному становищу і — перемогла! Вона створила свій єпископат на чолі з Митрополитом Василем Липківським.

Сьогодні наша УПЦ в ЗСА під проводом Блаженнішого Владики Мстислава будує пам'ятник бл.п. Митрополитові Василеві в Українському Пантеоні поруч Церкви Пам'ятника. Будуємо цей пам'ятник, щоб висловити наше признання і подяку Великому Митрополитові України за його великий вклад у відродження і зміцнення духовних скарбів України; щоб висловити нашу пошану і признання його сучасникам, які разом з Митрополитом Липківським відвойовували Україну від чужого намулу попередніх століть; щоб зберегти ту світлу сторінку нашої історії та винести її на поверхню, як приклад, гідний наслідування тепер і в майбутньому.

Консисторія УПЦ в ЗСА закликає всіх вірних нашої Церкви складати свої пожертви на фонд пам'ятника та тим самим ставати співучасниками здійснення цього благородного задуму.

Пожертви слід виписувати і висилати на адресу: Metr. Lypkivsky Fund No. 760, St. Andrew's Federal Credit Union, P.O. Box 375, So. Bound Brook, N.J. 08880

Комітет Побудови Пам'ятника
Митрополитові Василеві Липківському

День Союзянки в Дітройті

При головному столі сидять (зліва): Олена Климишина, секретарка преси; Орися Лончина, третя заступниця голови; Марк Блашке, пяніст; Рома Дигдало, культурно-освітня референтка; о. Константин Височанський, парох церкви св. Йосафата, Марія Мурована, оперова співачка, Ліда Колодчин, голова ОУ СУА; Нестор Столярчук, парох церкви св. Покрови; Марія Столярчук, дружина пароха; Люїза Сакс, референтура статутова ГУ; Соня Гейзен, перша містоголова; Марта Василькевич, голова контрольної комісії; Марта Еванович, секретарка, Марта Тарнавська, скарбничка; Надя Денисенко, друга містоголова.

Восьмого листопада ц.р. в залі Дому Українського Культурного Центру Окружна Управа Дітройту відзначила День Союзянки. Цей день в нашій окрузі вже став традицією, став святом української жінки, став символом єдности зорганізованої сили нашого жіноцтва. Бути членкою Союзу Українок — це привілей й гордість тих жінок, які зрозуміли свої обов'язки й зорганізовано працюють для нашої церкви, громади й нашої батьківщині.

Велика заля Українського Культурного Центру скоро виповнилася членками й громадянством, що засіли при гарно прибраних столах. Особливу увагу звертали на себе поодинокі столи, розставлені довкола залі, що їх прикрасили членки відділів, на яких видніли портрети їхніх патронок і всяка друкована література про життя, творчість, працю і заслуги патронок. О годині 1.30 голова святочного комітету Соня Гейзен відкрила свято. Отець К.Височанський, парох церкви св.Йосафата в Воррені, провів молитву та поблагословив трапезу. По молитві відспівано гимни, американський і Союзу Українок. Американський гимн співала Марія Ясінська-Мурована, яка є професійною співачкою, що закінчила музичну академію співу й тепер є професором музики в Музичній Академії в Філядельфії.

По смачному полуденку розпочалася програма свята, якою провадила Олеся Лісківська. Вона, в першу чергу, представила почесних гостей і попросила голову Окружної Управи Ліду Колодчин до святочного слова. Голова привітала гостей, членів і голів відділів, а особливо нових членок союзянок. У своїм слові зазначила, що на терені Дітройту й околиці діє шістнадцять відділів СУА, в яких невтомні членки зберігають дух рідної культури, мистецтва й літератури. Голова Колодчин подала характеристику поодиноких відділів, які, крім своєї активности різних імпрез, базарів, фестивалів, пікніків, виставок, літературних вечорів, мають ще й свої специяльні заінтересовання. Найстарші відділи — 5-ий, 23-ий, 26-ий — це наші перші піонери, що своєю мозольною працею при малих заробітках придбали тисячі долярів, які розподілили на церковні і громадські цілі тут, в Америці, й в рідному краю. Відділ 37-ий постійно втримує зв'язки з американськими організаціями та поширює добре ім'я про Україну. Відділ 45-ий особливо цікавиться українською вишивкою. Відділ 50-ий з Енн Ербору ширить правду про Україну серед академічного світу цього славного університетського міста. 53-ій Відділ опікується світличкою в українській суботній школі. Члени 56-го Відділу цікавляться народним драматичним мистецтвом й довгі роки гуртували молодь в драматичному гуртку, який провадила Бранка Кривуцька. Членки 58-го Відділу надзвичайно активні в різних ділянках праці. Відділ 63-ій роками веде світличку Монтесорі та з року в рік влаштовує вишивані вечерниці. Відділ 76-ий перший зорганізував світличку, яка існує вже 18 літ і щороку влаштовує дитячу вишивану забаву. Праця 80-го Відділу проходить в більшости для пізнання українських традицій та звичаїв. Відділ 81-ий веде світличку та багато праці вложив у виконання історичних і реґіональних одягів ляльок, які дістали признання не тільки в нашій окрузі, але й в цілій Америці. Відділ 94-ий у Флінті співпрацює з Інтернаціональним інститутом. Відділ 95-ий — це молоді матері, які цікавляться виховною працею й допомагають 81-му Відділові провадити світличку. Членки 96-го Відділу цікавляться суспільно-громадськими й виховними справами й разом із 63-ім Відділом влаштовують вишивані вечерниці.

У дальшій програмі Марія Ясінська-Мурована чарувала присутніх своїм милим і мелодійним голосом і мистецьким виконанням декількох пісень, а саме: арія „Радости Тетянки" з опери „Івасик Телесик" муз. Фоменка; „Вернись побідником" арія з опери „Аїда" муз. Верді; „Замела ніжні квіти зима" слова В.Сосюри, муз. Дремлюги; „Діброва зелена" муз. Гнатишина, „Гопак" (уривок з „Гайдамаків) муз. Мусорського, в супроводі пяніста Марка Блашке. С.Колодницька розвеселила присутніх, читаючи „Лист до куми". Присутні на залі задоволено оплескували всі точки виконавців, що надовго залишили по собі гарне враження. С. Гейзен закриваючи свято попросила о. Н.Столярчука пароха церкви св.Покрови, провести молитву.

По закінченню свята відбулася виграша картин, дохід з якої всеціло призначений на будову дому для старших віком Українського села . Мистці, що подарували свої картини на цілі Українського села — це Роман Бараник, Михайло Дмитренко, Михайло Гамула, Едвард Козак, Юрій Козак, Ярема Козак, Юрій Крохмалюк, Василь Кричевський, Ярослава Сурмач-Мілс, Ольга Остапяк, Катерина Кричевська-Россандич, Галина Цісарук, Рем Багавтдина. Придбання картин і адміністрацією виграші займалися членки СУА, а очолювала Л.Колодчин.

Марія Зубаль
пресова референтка

Роковини Акту в Асторії

Асторія, Н.Й. — В неділю, 29-го листопада ц.р., тут в Домі СУМ-А, заходами Організацій Українського Визвольного Фронту - 35-го Відділу ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ і Спілки Української Молоді ім. Михайла Сороки, відбулось відзначення 40-річчя Акту з 30-го червня 1941 року.

Імпрезу, яку відкрив коротким вступним словом культурно-освітній референт Відділу ООЧСУ Василь Наум, розпочато відспіванням українського національного гимну, після чого святочне слово виголосив відомий політичний і суспільно-громадський діяч, член Крайової Ради УККА і екзекутивний заступник голови ГУ ОЧСУ проф. Семон Вожаківський. Він у 45-хвилинній доповіді докладно проаналізував події з-перед і під час Другої світової війни і розказав про обставини у яких було проголошено 30-го червня 1941 року Акт відновлення Української Державности у Львові з ініціятиви Організації Українських Націоналістів під проводом сл. п. Степана Бандери. На чолі тимчасового уряду став тоді Ярослав Стецько, теперішній голова Проводу ОУН і АБН. Він підкреслив, що Акт 30-го червня не був „припадковим", чи „механічним" потягненням Проводу ОУН, як дехто інтерпретує сьогодні, а добре заплянованим потягненням доказом чого були заздалегідь підготовані похідні групи і військові одиниці, які сповняли завдання ОУН на рідних землях. Ці відділи в майбутньому мали стати зародком української армії.

Згадавши про цілий ряд історичних фактів і осіб, пов'язаних з Актом 30-го червня, прелеґент у заключенні заявив, що у висліді колоніяльної політики тодішньої Німеччини і боротьби поневолених народів, впав режим Гітлера і така сама доля чекає також теперішніх окупантів України, не зважаючи на стосований ними терор супроти українського народу.

У мистецькій програмі сумівець Ярослав Галатин відіграв на фортепіяні дві пісні: „Їхав стрілець" і „Львів"; Степан Загнійний і Іван Олійник деклямували вірша Л.Полтави про 30-те червня; Степанія Рудик, Степанія Наум і Наталія Хоманчук рецитували „Спомин про побратима" Леоніда Мосєндза, а співочий гурток пань з ОЖ ОЧСУ заспівав три пісні, які були дуже поширені в Україні під час Другої світової війни: „Зоріла золота заграва", „Машерують добровольці" і „Ми йдемо вперед", підготовою яких займалася Н. Хоманчук. Цілістю програми керувала голова Відділу ОЖ ОЧСУ Олена Гентіш.

Свято закінчено відспіванням „Не пора".

Українська Щадниця підсумовує свої здобутки

Мгр Марта Шиприкевич

Несприятливі економічні умовини відбились неґативно на розвиток фінансових установ, особливо ощадностево-позичкових банків, до катеґорії яких входить і філядельфійська Українська Щадниця. Однак, з приємністю треба ствердити, що, не зважаючи на трудноші, наша установа постійно розвивається й росте, хоч, може, у дещо сповільненім темпі ніж це відбувається в нормальних умовинах.

Після смерти основоположника і довголітнього президента Української Щадниці д-ра Володимира Галана, заіснували поважні ускладнення в її проводі. У тій несприятливій ситуації багато допоміг для розв'язки цих труднощів д-р Василь Саляк, який взяв на свої плечі весь тягар відповідальности за долю нашої фінансової установи, ставши її черговим президентом. У тісній співпраці з членами діючої екзекутиви і дирекції, йому вдалось перебороти усі перешкоди і спрямувати Щадницю на нові рейки діяльности, які, напевно, поведуть її на шлях послідовного фінансового росту. В цих заходах був теж дуже помічним мґр Ігор Шуст, який є одним із віцепрезидентів у великому філядельфійському банку PNB, а від кількох років виконує також обов'язки фінансового дорадника у нашій Щадниці.

Найважливішим завданням проводу Щадниці було підшукати кваліфікованого кандидата на пост тривалого президента Української Щадниці, який вміло керував би стерном цієї нашої загальногромадської фінансової установи. Після невтомних і уважливих розшуків таку особу знайдено. Новим президентом Української Щадниці стала досвідчена у цій ділянці людина, мґр Марта Шеприкевич, яка осягнула ступінь маґістра з економіки у Дрексел університеті у Філядельфії. Побіч своїх фахових кваліфікацій М.Шиприкевич відзначається теж прикметами високої культури, особистого такту, а найважливіше — защепленого в родинній хаті шляхетного первня щирого українського патріотизму. Немає сумніву, що людина з такими якісними прикметами зуміє повести нашу фінансову установу до нових висот її розвитку і росту.

В понеділок, 26-го жовтня 1981, відбулися Річні збори Щадниці, якими проводив голова Дирекційної Ради д-р В.Саляк. Після відчитання протоколу з останніх зборів секретарем Щадниці Звениславою Романів, слідували звітування. Марта Шиприкевич, президент Щадниці, подала загальний звіт з праці екзекутиви, дирекції та поодиноких комісій. В доповненні до цього звіту мґр І.Шуст схарактеризував графічно за допомогою прозірок сучасний стан американської економіки, пов'язуючи існуючі умовини з діяльністю нашої установи. Обширну аналізу фінансового стану Щадниці накреслила в своєму звіті Іванна Білик, скарбник Щадниці. Циферними фактами вона показала, що не дивлячись на всі труднощі, в минулому році майно Щадниці зросло на понад півтора мільйона долярів, перейшовши загальну суму капіталу 25 мільйонів. У звітовому році значно збільшилась продаж високовідсоткових сертифікатів, що у висліді зменшило сподіваний прихід Щадниці. В минулому році Щадниця виплатила своїм членам рекордову суму дивіденди.

Голова морґеджового відділу Зенон Матла звітував про стан уділених гіпотечних позичок. З огляду на складну економічну ситуацію, дирекція розглядала кожного апліканта з особливою уважністю, щоб не наразити Щадницю на будь-які комплікації, які можуть спричинити несумлінні деліквенти позичкових заборгувань. Про Працю Комісії Суспільної Служби Щадниці звітував коротко мґр Богдан Лисяк.

Після звітів відбулась ширша дискусія, в якій взяли участь: мґр Я.Петрів, І. Куриляк, д-р В.Бандера, мґр Б.Лисяк та інші. Їхні цінні думки, напевно, візьме до уваги провід Щадниці при накресленні нових плянів своєї діяльности у черговому фіскальному році. В заключній точці був вибір трьох членів Дирекційної Ради. У висліді голосування обрано мґр Марту Шиприкевич, інж. Івана Скіру та інж. Юрія Телепка на трирічну каденцію.

На черговому засіданні дирекції Української Щадниці, яке відбулося 23-го листопада, оформлено склад нової екзекутиви Щадниці на наступний рік у такому складі: д-р В.Саляк — голова Дирекційної Ради, мґр М.Шиприкевич - президент, інж. І.Скіра і д-р І.Білик — заступники президента, З .Романів — адміністратор-секретар, І.Білик — скарбник, З.Матла - голова морґеджового відділу, і мґр І.Шуст - фінансовий дорадник. Правним дорадником призначено адвоката Тому В.Дармопрая, а також урядників-асистентів: Олену Букачик — асистент-скарбник і Раїсу Євтушенко — асистент морґеджового відділу. Мґр Б.Лисяк й надалі сповнятиме обов'язки референта суспільної служби.

В цій каденції Щадниця матиме таких десять директорів (поазбучно): д-р О.Білик, Т.Бурка, М.Ганусей, інж. П.Гурський, мґр Я.Кіндрачук, д-р В.Саляк, Інж. І.Скіра, інж. Ю.Телепко, Д. Ткачук і мґр М. Шиприкевич. Дирекція вибрала теж почесного члена дирекції заслуженого і всіми шанованого основоположника Щадниці Йосифа Ганусея, а також визначила ділові комісії з відповідними дійовими завданнями.

Українська Щадниця у Філядельфії, як одна з найбільших фінансових установ нашого міста, є також відома у нашій громаді як Щадниця-добродій. Вона уділяє десятки тисяч долярів на українські харитативні, релігійні, наукові, виховні й культурно-освітні цілі. Члени її дирекції є відомими діячами серед нашої громади, активно працюють у різних організаціях та всіма засобами допомагають українській визвольній справі.

Променистий клич Української Щадниці „З громадою — і для громади" є провідним моттом її діяльности, її починів і задумів. Хочеться вірити, що українська громада Філядельфії й околиці оцінить об'єктивно ввесь цей вклад нашої установи в розбудову української спільноти у вільному світі і включиться в її ряди, щоб спільними зусиллями продовжувати розпочате і завершити незакінчене.

О.Б.

Відбулися загальні збори „Зарева" в Дітройті

В суботу, 14-го листопада ц.р. відбулися загальні збори відділу ОУАТ „Зарево" в Дітройті, Мишиген. Збори відкрив Юрій Левченко, який привітав гостей та пояснив молодим учасникам зборів характер та природу Академічного Товариства „Зарево". Юрій Левченко вказав на ряд причин, що зумовили його скликати сьогоднішні збори для відновлення на терені Дітройту діяльності „Зарева".

Зборами провадив Мирослав Кий, голова Крайового проводу „Зарева" на Америку, який поінформував членів нового відновленого відділу про працю та завдання „Зарева".

Присутні схвалили й прийняли програму праці „Зарева", що зосереджуватиметься на трьох основних ділянках. 1. Вивчати процеси, що проходять в Україні, й у міру своїх спроможностей допомагати тим на рідних землях, хто стоїть у першій лінії боротьби за пошанування людських прав, за культурну самобутність української нації та за політичну самостійність України. 2. Інформувати американську спільноту всіма доступними засобами про боротьбу українського народу за волю й незалежність. 3. В міру спроможностей брати активну участь в американському політичному житті й, використовуючи можливості, що дає американське політичне життя, допомагати українському народові.

Мирослав Кий повідомив присутніх, що „Зарево" на протязі минулих двох років влаштувало ряд семінарів, академічних та дискусійних вечорів та виставок образотворчого мистецтва з України, стараючись в цей скромний спосіб допомогти процесам національного руху в Україні.

При кінці зборів відбулася дискусія над питанням, як конкретно здійснювати в найближчому майбутньому намічену програму праці. Вирішено запросити Юрія Солтиса з Гемпстеду, Ню Йорк , який зробив чимало в передвиборчих кампаніях сенатора Алфонза Д'Амато та члена Палати Репрезентантів МекҐрата, щоб він поінформував членів нового відділу, як такі акції переводити.

На біжучий рік відділ Об'єднання Українських Академічних Товариств „Зарево" в Дітройті очолив Юрій Левченко.

Б.Г.

Зимові курси УВУ в Франції

Вже кілька років Український Вільний Університет улаштовує зимові курси українознавства в Франції у селі Маквілер, недалеко Страсбургу. Ця місцевість зручна не тільки тим, що розташована в пункті, до якого легко доїхати з Англії, Німеччини, Бельгії, Австрії, Італії, але також тому, що парохіяльні приміщення під управою отця крилошанина і декана Когута надаються для вигідного переведення таких курсів. Так звані міжріздвяні зимові курси УВУ починаються 26-го грудня цього року і будуть закінчені 4-го січня наступного року. Вони призначені для української студіюючої молоді европейських країн.

Цьогорічні зимові курси пов'язані з відзначенням 60-річчя існування УВУ. Центральною темою цих курсів є розгляд організованого студентського життя, його змагання за українську національну освіту і рідне шкільництво з особливим підкресленням ролі студентсва в суспільно-громадському житті українського народу на всій території України під різними державними режимами бурхливого XX століття.

На запланованих курсах викладатимуть професори, доценти і викладачі УВУ, які у своїх студентських роках брали самі участь у праці студентських організацій, і зможуть передати історичні факти, базовані на джерельних матеріялах, а також дещо з особистого внеску в працю студентських організацій. Головна ціль — довести до відома молоді студентської ґенерації, чим жили і за що змагалися їх попередники, які, крім здобуття фахового знання, велику частину свого молодечого запалу віддавали загальногромадській національній справі. Власне, лише завдяки студентському запалові відбулося багато історично-важливих подій освітнього, культурного і політичного характеру.

Український Вільний Університет хотів би заохотити сучасне студентство до продовжування славних традицій студентського руху на українських землях, а також дуже активної діяльности студентських організацій після Другої світової війни на еміґрації. Світова ситуація укладається так, що сучасна студентська молодь може виконати великі завдання для свого народу, якщо свої зацікавлення поглибить знанням історичних подій минулих років та буде наснажена ідеалами, за які змагалися попередні покоління.

Особливе значення для студіюючої молоді зимові курси в Маквілері мають ще й тому, що під час літніх вакацій найактивніша частина цієї молоді переважно буває завантажена товариськими й громадськими справами, як, наприклад, літні табори, і тому не може присвятити належної уваги удосконаленню й поглибленню власних знань з україніки, що їх можна набути на літніх курсах УВУ.

Запрошуємо всіх студентів з европейських країн зголошуватися на зимові курси в Маквілері, на яких щороку відбувається також багато розвагових імпрез, зокрема — загальна спільна зустріч Нового Року.

Зголошення просимо надсилати на адреси:

Ukrainische Freie Universität
Pienzenauerstr. 15, D-8000
München 80.
Tel.: (089) 986928

Foyer Ukrainien Mackwiller,
F – 67430 Diemeringen
Tel.: (88) 004052

Ректорат УВУ

Округа УНС...

(*Продовження зі стор. 1*)

всіх видатків виказала 4,529,000 дол., що було на 178,000 дол. більше від попереднього року.

Будинок УНСоюзу є заповнений і всі приміщення приносять чинші. За перших дев'ять місяців 1981 року, чиншів вплинуло на суму 1,696,600 дол.. В тім самім часі, видатки виносили 1,583,600 дол. В серпні ц.р. УНСоюз почав побирати позички, які є платні на кожночасове домагання члена. За такі позички УНС платив 9 відсотків річно. Дальше принимається позички від членів, за які видаємо боргові зобов'язання.

Вже розіслано різдвяносвяточні карточки до всіх читачів „Свободи". Минулого року з цієї акції вплинула сума 15,000 до Стипендійного Фонду, що і уможливило приділити 40,00 дол. на стипендії.

Настінні календарі є готові до висилки. Цьогорічний календар прикрашує дуже гарна картина мистця Петра Мегика, під наг. „Старий емігрант". Оригінал цієї картини знаходиться в Українському Музеї в Римі. Альманах УНСоюзу вже друкується і висилка його є заплянована на перший тиждень грудня ц.р. В Альманаху буде звернення до читачів, в якім повідомляється, що на черговий 1983 рік Альманах одержать тільки ті читачі, які заплатять за нього в 1982 році, або ті, які бажають Альманах мати, але не мають можливості за нього платити.

Недавно УНСоюз спонзорував величавий концерт Українського оперного хору з Торонта, в одній з найкращих заль міста Ню Йорку, Карнегі Голл. Понад 2,000 осіб прибули на цей концерт.

Робиться заходи для побудови на Союзівці кондоміняльних приміщень для старших віком членів. Всіх зацікавлених проситься зголошуватися до Головної Канцелярії. УНСоюз фінансово допомагає Українському Науковому Інститутові при Гарвардському університеті у виданні книжки про великий голод в Україні у 1930-их роках, автором якої є проф. Роберт Конквест. Книжка буде закінчена у 50-ту річницю голоду.

Завершується праця над двома фільмами, які виконує на замовлення УНСоюзу фільмова фірма Славка Новицького з Міннеаполісу. Перший фільм має завдання показати чужинцям осяги української еміґрації в ЗСА. Другий - представить УНСоюз, його забезпеченеву ділянку і братську активність.

Продовжуються переговори про злуку УНСоюзу і Українського Братського Союзу. Вислід переговорів буде представлений черговій Конвенції.

На кінець У.Дячук підкреслила, що коли взяти до уваги подані факти, треба ствердити, що УНСоюз старається задоволити потреби цілої союзової людини. Для братської організації є важне не тільки запевнити фінансове забеапечення її членів, але також задоволити їхні культурні, наукові і соціяльні потреби.

Після слова У. Дячук предсідник І.Хомко дав можливість присутнім завдавати запити, на які головний касир дала відповіді. Найбільше зацікавлення викликала справа злуки двох братських союзів та кляса акцидентового забезпечення.

Після нарад, при смачній перекусці та товариській атмосфері, ще довго продовжувалися розмови.

Квінтет бандуристів...

(*Закінгення зі стор. 1*)

Заступниця головного предсідника УНС Марія Душник передає адміністраторові ШКМ Миколі Чорному чек на 500 долярів. Крім них на фото стоять: (зліва) Лідія Чорна, Юліян Китастий і Христина Баранська.

ристи проспівали ще пісню „Ой, продала дівчинонька серце", а надпрограмово подружжя Петро і Галина Китасті (батьки Юліяна) проспівали три пісні: „Посію я конопельки..." (народна); „Мавка" — Білаша і „Росла калинонька" (лірична). Виступ Китастих сильно оплескували присутні.

Концерт квінтету віртуозів-бандуристів, як їх популярно почали називати у громадах, був зорганізований в ранцях чотироденного курсу гри на бандурі, що його кожнорічно під час Дня Подяки влаштовує Школа Кобзарського Мистецтва в Ню Йорку під керівництвом адміністратора цієї школи Миколи Чорного. Чотири учасники цього концерту були інструкторами на курсі, метою якого було засвоїти і поглибити техніку гри на бандурі.

В неділю, 29-го листопада ц.р., відбулось формальне закриття курсу, у якому брали участь 63 бандуристи —початківці і заавансовані кобзарі. У цьому закриті взяла участь Марія Душник, заступниця головного предсідника Українського Народного Союзу і з цієї нагоди вручила керівникам курсів грошовий даток в сумі 500 долярів, як пожертву УНС на фонд влаштування курсів і продовження цієї корисної традиції.

Адміністратор Школи і великий ентузіяст цього мистецтва М.Чорний заявив, що вже найвищий час, щоб українська спільнота звернула уваги на молодь згуртовану в гуртках бандуристів, яка не тільки вивчається „цього чарівного мистецтва гри на бандурі, але зживається з українською культурою і громадою взагалі". Він з ентузіязмом висловився про Юліяна Китастого, який дуже віддано працював над підготовою і переведення цього курсу.

Помилка...

(*Продовження зі стор. 2*)

го стрільця, який ще тепер живе у Канаді і може доповнити чи спростувати ці завваги. Його, Дмитра Микитюка, оферта на друк тієї книжки була нижча, як кошти такого видання у власній друкарні НТШ у Львові".

Невідомо, чи Дмитро Микитюк, який, щоправда, також живе в Канаді, буде щось спростувати чи зауважувати але фактом є, що він ніякого відношення до видання УЗЕ не мав. І.Кедрин правдоподібно через подібність звучання прізвищ сплутав Д.Микитюка знижчепідписаним — Василем Микитчуком.

Василь Микитчук
Норт Йорк Віллоудейл, Онт.

ОБІД ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 5-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Ню Бранзвик, Н.Дж. — заходом 65-го і 4-го Відділів Союзу Українок Америки відбудеться в неділю, 6-го грудня ц.р., зразу після Служби Божої, в залі української католицької церкви в Ню Бранзвику, Н.Дж., при Волтон і Лівінгстон вулицях, святочний обід для відзначення 5-річчя Українського Музею в Ню Йорку.

Після обіду Любов Волинець, референтка мистецтва і музею Головної Управи СУА, виголосить доповідь про Український Музей і весільні обряди. Доповідь буде ілюстрована прозірками.

ВИСТАВКА А. ОЛЕНСЬКОЇ—ПЕТРИШИН

Ню Йорк, Н.Й. — Від 13-го грудня до 3-го січня 1982 року тут в приміщеннях Українського Інституту Америки при 2 Схід 79-та вулиця відбуватиметься виставка малих картин і офортів мисткині Аркадії Оленської-Петришин. Відкриття виставки відбудеться в неділю, 13-го грудня, від 2 до 6-ої години по полудні.

Лівий...

(Продовження зі стор. 2)

хідній Німеччині прибирає також форми ескапізму, утечі від політичної дійсности й відповідальности за неї, яка сьогодні переступає національні границі й об'єднує групи націй і держав. Такий націоналізм стає умотивуванням і ґрунтом для небезпечних форм невтралізму та ховання голови в пісок перед небезпекою російського імперіялізму. Аргументами „націоналізму зліва" різні ліві елементи мотивують і прикривають свої дефетистичні тенденції. Вони намагаються „націоналізмом зліва" прикрити свої ідеї виходу з оборонної системи Заходу, скинути з себе відповідальність за неї, забуваючи, що єдиною альтернативою до неї є стати ізольованим віч-на-віч зі совєтським наступом.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

КОМІТЕТ ЗА ПРАВОПОРЯДОК в УККА

скликає

КРАЙОВУ ГРОМАДСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ

для обговорення актуального стану в нашій громаді

на день 19-го грудня 1981 року

На нараду запрошується організації, Відділи УККА і Відділи Комітету за Правопорядок в УККА, які входять в склад Комітету за Правопорядок, як також зацікавлені громадяни, що зложили свій даток на Комітет.

Нарада відбудеться **у ВЕЛИКІЙ ЗАЛІ**

Народного Дому, 140 Друга Авеню, Ню Йорк

Початок: год. 10-та ранку

Цілу переписку і датки у справах Конференції, як і Комітету слід слати на адресу:

„КОМІТЕТ ЗА ПРАВОПОРЯДОК в УККА"
140 Second Avenue • New York, N.Y. 10003

Перед концертами Володимира Денисенка

Маестро Володимир Денисенко

Він мав 19 літ, коли музичні кола Польщі звернули увагу на шляхетної краси тембр його голосу, на його вроджену музикальність та неперевершені акторські здібності.

Володимир Денисенко почав свої дебюти у Вроцлаві та Битомю. Скоро розійшлася чутка про його блискучі успіхи, спроможність вивчення нового репертуару в короткому часі та, головно, про його щирий контакт з публікою. Тому, почувши спів бас -баритона В.Денисенка, Варшавська опера вже не хотіла випустити з рук такого талановитого мистця. Денисенко виступав багато років у столичному місті, де грав головні ролі в понад 40 операх. Його запрошували до Німечини, Чехо-Словаччини, Італії, Румунії і т.д.

У Празі писала критика: „З найбільш видатних співаків звертав на себе увагу бас Денисенко красою і силою голосу та сценічною грою".

Коли з нагоди Европейського конгресу лікарів у Варшаві Великий Оперний Театр поставив „Бориса Годунова" з Денисенком в ролі героя опери, швайцарський музичний критик Аббаґ з Цюріху в „Ангорнер Анцайґер" писав: „Імя Денисенка мусимо собі запам'ятати. Уже могутньою поставою він домінував сцену, а голосом нагадував великого Шаляпіна".

Кореспондент з Ню Йорку Опера Нюз і Мюзікал Америка і „Ню Йорк Таймс" висловився дуже високо про виступ Денисенка. Критик Дан Поттс писав незвичайно похвально про нашого співака в ролі священика в „Едит" в „Опера Нюз" в 1978 році.

Українській громаді поза океаном Денисенко невідомий. Познайомитися з ним — це наша приємність, як рівнож обов'язок.

В.Денисенко народився в Польщі у батьків українців. Наш мистець прекрасно володіє українською мовою і знає історію свого народу, його музичну та письменницьку культуру.

Вістки про концертове турне В.Денисенка розійшлися швидко серед нашої спільноти. Всі, хто цікавиться українським музично-культурним життям, хочуть познайомитися з мистецьким досягненням українського співака, любленого і ціненого чужими.

Та довго нам не доведеться потішатися ним, бо вже на Різдво В.Денисенко повернеться до Варшави, де чекають на нього його родина і Велика Варшавська Опера.

Концерт В.Денисенка зорганізували: Український Народний Союз, Український Музичний Інститут Америки, Українська Музична Фундація, Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Відділ Пенсильвенія, Товариство Українських Інженерів Америки, відділ у Філядельфії.

Н.К.

АКАДЕМІЧНИЙ ВЕЧІР ФІЛЯДЕЛЬФІЇ
— ПРОГРАМА І ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ —
для студентів, Алюмнів і Зацікавлених
в будинку УКУ, 7911 Whitewood Rd., Elkins Park, Pa.
в неділю, 6-го грудня 1981 р., год. 3:30 по пол.

ЧИ ВАМ ГРОЗИЛА РЕПАТРІЯЦІЯ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ?

Чи знаєте, що тепер, за стараннями американського Бюра спеціяльних досліджень, пропонується договір, щоб видавати американських горожан, обвинувачених у коляборації з німцями в час Другої світової війни, до Західньої Німеччини і там їх судити, на підставі совєтських свідчень і документів?

Коли б такий договір ввійшов у силу, провокаціям КҐБ не було б кінця!

Чи в такій ситуації будемо дальше спокійно сидіти і ждати на дальшу чергу совєтських провокацій — чи підемо за кличем „Всі українці за українця — всі українці за Вільну Україну!"

Пишім до наших конґресменів, сенаторів, до Президента ЗСА і протестуймо проти вживання совєтських свідчень в американських судах! Масово опротестовуймо вищезгаданий пропонований договір в справі видачі горожан ЗСА до іншої держави, бо це порушує елементарні людські права і громадянські свободи нашої свободолюбної країни.

Американець польського походження, Франк Валюс з Чикаґо, був неправдиво обвинувачений, засуджений і йому відібрали американське громадянство. Щойно в апеляційному суді виявилося, що він невинний і йому повністю привернули статус американського горожанина. Коли б не відклик, Ф. Валюсові грозила б, на підставі пропонованого договору, депортація і суд у країні, якої він не є громадянином.

Американець українського походження, Іван Дем'янюк з Клівленду, став жертвою провокації КҐБ. Він був засуджений на підставі совєтського „документу", що його совєтські чинники відмовилися дати під розгляд хемічної експертизи. Щоб внести відклик, потрібні тисячі долярів, яких ні він, ні його родина не мають, тож конечна допомога українській людині, щоб доказати неправильність обвинувачень.

Ваше листування і Ваші пожертви шліть на адресу КОМІТЕТУ ПРОТИ ВЖИВАННЯ СОВЄТСЬКИХ СВІДЧЕНЬ І ДОКУМЕНТІВ В АМЕРИКАНСЬКИХ СУДАХ:

C.A.U.S.E.
P.O. Box 29058 • Cleveland, Ohio 44129

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА МОЛОДИХ АРТИСТІВ

в Українському Інституті Америки
при 2 Іст 79-та вул. в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

ЛЯРИСА МАРТИНЮК-ГЛАДКИЙ
ХРИСТИНА КОТЛЯР-ЦЮРА
АННА ПАЩАК-ДЕНИСИК

Виставка триває від 28-го листопада до 11-го грудня 1981 р.

Години відвідувань — щоденно, включно з неділею — 12-6 веч., крім понеділка.

Відзначення роковин Православного Собору

Українська православна церква св. Покрови у Філядельфії, 15-го листопада цього року вшанувала історичну дату шестидесятиріччя проголошення Першого Всеукраїнського Православного Собору, що відбувся у Києві в історичній святині нашого народу в Соборі св. Софії.

Історичне відзначення було вшановане урочистою Службою Божою, бенкетом та багатою мистецькою програмою. Настоятель церкви св. Покрови о. Михайло Борисенко започаткував бенкет молитвою „Отче Наш", яку проспівав церковний хор разом зі всіма присутніми.

Під час трапези відомий громадський діяч, колишній голова парафіяльного уряду Тома Бурка виконував обов'язок „тостмайстера", представивши отців-парохів з інших церковних парафій, заслужених парафіян та гостей—репрезентантів, які прийшли, щоб спільно вшанувати це свято.

Прекрасою цього свята було чудове полотно, повішене на задній стіні сцени, на якому намальовано Собор св. Софії та пам'ятник гетьмана Богдана Хмельницького. На стіні над почесним столом у гарному обрамленні на килимі висів портрет священномученика св. п. Митрополита Василя Липківського, пензля маестра Михайла Михалевича.

Михайло Михалевич висловив радість, що на цьому Соборі, з ласки Божої, були зняті кайдани вікового чужинного поневолення зі страдниці нашої Церкви та проголошено повну її незалежність. Але за короткий час большевицька московська влада підступом і терором в Україні довела Українську Автокефальну Православну Церкву до повного занепаду.

Жорстоко були замучені і знищені всі ієрархи нашої церкви. Такий був трагічний кінець великих людей на чолі з бл. п. Митрополитом В.Липківським.

Коротко і змістовно до присутніх промовив д-р П. Клюк. Голова парафіяльного уряду Української католицької Церкви св. Михаїла д-р Володимир Пушкар в своєму вступі зазначив, що історична подія 1921 року в Києві була великою подією для всіх віровизнань українського народу.

Головну доповідь виголосив мгр М.Францużенко, відповідальний працівник „Голосу Америки" в Вашингтоні. Доповідь М.Францученка була виголошена гарною українською мовою, присутні вислухали її з великою увагою.

Доповідач підкреслив, що проголошення Першого Українського Православного Собору—це нова доба в історії української церкви.

Після офіційної частини Тома Бурка передав ведення мистецької програми імпрезовому референтові І.Гошові. Мистецьку програму започаткували учні 10-ої кляси деклямаціями: „Апостол з України" слова Надії Лан, читала А.Ахинко; „Вітер з України" слова Дерб уша деклямувала Л.Корсун.

Скрипкове сольо-імпровізацію по-мистецькому виконав скрипаль Петро Прус, а захоплена публіка винагородила виконавця гучними оплесками. Соліст Іван Гош проспівав дві пісні „У гаю, гаю" слова Т.Шевченка, музика М.Лисенка, та „Надії" муз. Лопатинського, акомпаньювала талановита молода піяністка Леся Руда. Публіка заслужено винагородила його оплесками.

Акторка, мистець слова в поезії і прозі, Клавдія Кемпе Гош з великим відчуттям сильним приємного тембру голосом продеклямувала невмирущі слова нашого пророка Тараса Шевченка „Молитва за Батьківщину": „О, Боже, сильний і правдивий, в Твоїй руці життя і смерть..." і дістала велике признання від слухачів, які радо слухають поезію в її чудовому виконанні.

Василь Найдан, багатонадійний молодий співак-баритон, який закінчує музичні студії при Темпл університеті, проспівав „Ой, чого ти, дубе" муз. К.Стеценка та арію Султана з опери „Запорожець за Дунаєм". Спів В.Найдана та акомпаньямент Лесі Рудий увінчалися великим признанням слухачів.

Кульмінаційною точкою програми був дует „Де ти бродиш" слова і музика М. Кропивницького, що його виконали співаки Іван Гош та Василь Найдан, акомпаньювала Леся Руда. Публіка з захопленням оплескувала цей виступ.

Кінцевою точкою мистецької програми був виступ ансамблю бандуристів „Бурлаки" під мистецьким керівництвом Сергія Ковальчука. Ансамбль виконав виконав такі пісні: „Як славен" муз. Д.Бортнянського; „Не шкодуй за літами" муз. Г.Китастого, слова Підсухи,та „Ой, літа орел" муз. К Стеценка. Всі пісні були гарно виконані, а на прохання публіки Ансамбль виконав ще пісню „Полтавський рушничок".

Велика подяка і признання належиться мистецькому керівникові С.Ковальчукові та інж. Петрові Гурському за запрошення цього Ансамблю на свято.

Нашому трудолюбному Сестрицтву, на чолі з його головою Антоніною Погоріленко, належиться велика подяка за те, що так гарно приготувало смачну трапезу-обід для всіх парафіян та гостей, які прийшли вшанувати цю велику річницю.

Присутня

ДОПОВІДЬ Р. КУПЧИНСЬКОГО

Ню Йорк, Н.Й. — В суботу, 12-го грудня ц.р., о год. 5-тій вечора тут в залі Українського Народного Дому (перший поверх) відбудеться доповідь Романа Купчинського на тему: „Солідарність" і українське питання". Доповідь влаштовує середовище УГВР. Після доповіді запити і дискусія.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. МИКОЛИ ЛЕҐІНА

батька Володимири Сливоцької

складаю 100.00 долярів

на СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД в Бразилії.

Стефанія БАЛКО

Пластова Станиця
і Пластприят в Йонкерсі

подають сумну вістку, що 28-го листопада 1981 року відійшла на Вічну Ватру, засновниця Пластової Станиці в Йонкерсі, Н. Й., перша станична та довголітня виховниця

бл. п. пл. сеніор довір'я

СТЕФАНІЯ МОРОЗ

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Родині складаємо вислови глибокого співчуття.

З великим жалем повідомляємо, що в п'ятницю, 27-го листопада 1981 року, по короткій недузі, відійшов у Вічність,

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІДУСЬ

бл. п.

ТЕОДОР ДЗЮБІНА

уродженець і кол. урядник міської управи м. Станиславова.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 30-го листопада 1981 року в Гартфорді, Конн.

Горем прибиті:

дружина — ОЛЬГА
син — БОГДАН з дружиною РАШЕЛ та синами: ВОЛОДИМИРОМ і дружиною КЕРЕН І ПЕТРОМ
дочка — ІРЕНА з мужем ЗЕНОНОМ МАНДИЧЕМ і дітьми: ІГОРЕМ, ОКСАНОЮ, МИРОНОМ І ХРИСТИНОЮ
дочка — ДАРІЯ з мужем ВАСИЛЕМ БИСТРЯНИКОМ та дітьми: ОРЕСТОМ, ЛЕСЕЮ, РОМАНОМ, НАТАЛКОЮ І НАДІЄЮ

правнуки: ХРИС І ДЖЕЙСОН
кузини:
ЯРОСЛАВ ЛЯШЕВИЧ
ІГОР І ЛЮБОМИР ВЕЛИЧКО

Проситься згадати Покійного в своїх молитвах.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в четвер, 3-го грудня 1981 року, по довгій та важкій недузі, відійшов від нас у Вічність, на 78-му році життя,

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ВУЙКО І ШВАҐЕР

бл. п.

ІВАН КОГУТ

ПАРАСТАС у неділю, 6-го грудня 1981 року, о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН в понеділок, 7-го грудня 1981 р., о год. 9-ій рано, з цього ж заведення до церкви Христа Царя, а відтак на український католицький цвинтар у Факс Чейсі, Па.

Горем прибиті:

дружина — ТЕОДОЗІЯ
сини — д-р ЗЕНОН І МИХАЙЛО
брат — ТЕОДОР з родиною в Україні
шваґрові:
ОЛЬГА ТУЗЯК
МАРІЯ ЮЗЬКІВ
МИХАЙЛИНА ПАСТУШАК
з родинами
шваґер — БОГДАН ПАСТУШАК з родиною

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 1-го грудня 1981 року відійшов у Вічність, на 79-му році життя,

наш Найдорожчий

МУЖ, ТАТО, ШВАҐЕР І ВУЙКО

бл. п.

Проф. ГІЛЯРІЙ КІНАЛЬ

Горем прибиті:

вдова — АЛЕКСАНДРА
сини — ЮРІЙ І ГІЛЯРІЙ
шваґрова — СОФІЯ ДЕ ФРАНКО з дітьми

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 4-го грудня 1981 року з церкви Царя Христа у Філядельфії, Па. на цвинтарі на Факс Чейс, Па.

Безумовно...

(*Продовження зі стор. 2*)

Україна не повинна бути і не була б нічиєю буферною державою, але активним чинником у ґроні самостійних держав, що належали б до безатомної, демілітаризованої смуги у Східній Европі. Вже тоді було ясно, що також Німеччина повинна б якоюсь мірою належати до грона цих країн, хоча тоді ніхто не пробував творити „безатомної зони" у центральній чи північній Европі.

„Утворення невтральної смуги із закавказьких країн, України, Польщі та Німеччини зміцнило б тривалість миру у світі, а зокрема довело б до відпруження на европейському континенті... Суверенно розвинений економічний потенціял України, на базі її індустрії та власної зовнішньої політики, становив би наріжний камінь всеевропейського економічного об'єднання. Значить, усамостійнення України не є однозначне з будуванням „китайського" чи „берлінського" муру ненависти між українцями та іншими східньоевропейськими народами; навпаки, державна незалежність України — один із незамінних ключів до об'єднання европейських держав на рівноправній базі..."

Вісімнадцять років тому для такої концепції, здавалося, не було ґрунту ані потрібного політичного клімату. Українське питання, здавалося, не мало вистачальної вірогідности; сьогодні ця вірогідність сильно зміцнилася внаслідок конкретних виявів українського опору в Совєтському Союзі. Змінився на краще і міжнародний клімат: громадськість Заходу дедалі краще усвідомляє агресорський характер Москви та її союзників. Місце в безатомній, демілітаризованій смузі для України сьогодні вже безумовно потрібне і практично можливе.

Янґставн і околиця!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Янґставн, Огайо

повідомляє, що

в суботу, 12 грудня 1981 р., о год. 6-ій веч. в залі української православної церкви свв. Петра і Павла

при Bella Vista Avenue, ЯНҐСТАВН, Огайо

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

в яких обов'язані взяти участь усі члени Оружного Комітету, Конвенційні Делеґати та Урядники таких Відділів УНСоюзу:

Тітусвил, Па. — 72, Ню Кесел, Па. — 74, Кемпбелл — 119 і 218, Шарон, Па. — 386, Янґставн — 140, 230, 274 і 348.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останні місяці.
3. Обговорення передконвенційної кампанії.
4. Обговорення загальних союзових справ
5. Внески, запити і закриття зборів.

У Зборах візьме участь:

Уляна Дячук, головний касир УНСоюзу

ЗА ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

ЕСТЕЛЛА ВОЛОШИН *голова* — **МАРІЯ МАКАР** *секретар*

Вступайте в члени УНСоюзу!

● **HELP WANTED** ●

САМІТНІЙ УКРАЇНЕЦЬ пошукує **ЖІНКУ ДЛЯ ПРОВАДЖЕННЯ ГОСПОДАРСТВА**

Прошу дзвонити вечером на ч. тел.: (201) 374-3272

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 11-го ГРУДНЯ 1981 р.

Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371-ий Відд., о год. 7-ій веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст. гол., Ю. Баранюк, фін. секр., В. Левицький, кас.